

אילו התייחסו הטייסים לעבודתם כמו רוב

הח"כים, היו הנוטוסים נופלים נוהשנויים כזבובים שיכורים

מצת נחונשה

כל אחד מן הארבעה נאם על כך הרבה, ובפאתוס רב. כל הכבוד.
אלא מה?
הנה מסתבר כי לאחרונה, נעשה בכנסת מעשה שאינו מסתדר כדרכך עם הפאתוס הזה. הרחק מן המליאה הריקה, החשופה למצלמות הטל-וויזיה, באחד מהדריי-הוועדות במרתף, החליטו סיעות הד כנסת להגדיל ב-50% את המימון הממלכתי, שהן מעניי-קות לעצמן מכספי משלס-המיסים.

"יחידת-המימון" לכל חברי-כנסת הועלתה מ-200 ל-300 אלף לירות.
פירוש הרבר, שכל פועה מקבלת עבור כל אחד מחבריה, ככל הודש, 15 אלף ל"י נטו. הכסף הזה אינו נתון לביקורת ממלכתית, ואין ה סיעה מוגבלת בהוצאתו. היא יכולה, למשל, להשתמש בכסף זה כדי לשלם דמי אש"ל נוספים לחברי-הכנסת, לממן את טיוליהם לחו"ל, להחזיק להם מכוניות ונהגים צמודים, ולשלם להם תשלומים מכל הסוגים מתחת ל-שולחן — למשל עבור הרצאות, ישיבות ועוד.

האם היתה העלאה זו באמת חיונית?
לסיעתה של שולמית אלוני נותר, מן הבחירות, רווח נקי של 400 אלף לירות נטו. עכשיו היא מקבלת כחצי מיליון לירות לשנה (כן, נטו!) מן המימון הממלכתי. על מה מוצא הכסף הזה? האם אין זכויות-האזרח כוללות את זכות האזרח לדעת גם זאת?

מה עושה הליכוד בשבעה מיליון לירות לשנה, שהוא מקבל ממקור זה? מה עושים הל"ע 700 אלף לירות, שהם מקבלים, נוסף על כל ההנאות וההטבות והתשר-לומים מעל ומתחת לשולחן שהם מקבלים כשותף קוא-ליציוני זריו וממולח?
חבל שכל ארבעת הפלאים — זיידל, הריש, אולמרט ואלוני — לא דיברו על כך, שהרי זה קשור לנושא.

אם מותר להוריד משהו מתנאי-השכר ה-מעוותים שד הצוותים באוויר, מדוע אסור ל-התחיל בכך על הקרקע, בכנסת עצמה?
אולי יתחילו עסקני המיפלות להדק את חגורותיהם שלהם, תחת להדק את החגורות במטוסים, כשהם טסים על-חשבון הציבור?
(ויש אומרים שזוהי הדרך היחידה שבה הם מסוגלים ללמוד את בעיות אל-על בצורה בלתי-אמצעית.)

ב ימים אלה מדברים בכנסת שוב על הצורך לעשות משהו כדי לשפר את עבודת הבית, להגביר את הנוכחות של הח"כים, להכניס תוכן לדיונים, וכד', העיתוי הוא מיקרי לגמרי. אין הוא קשור בפולמוס הטייסים.
זה קורה פעם בשנה, בדייקנות של שעון. יורר ה-כנסת — פעם היה זה קדיש לזו, אחר-כך ראובן ברקה, ועכשיו ישראל ישעיהו — מתנער לפעולה, מותח ביקור דת על שערוריית ההערדות של חברי-הכנסת, מכנס ה-ייעוציות של נציגי-סיעות וישיבות של ועדות. נערך דיון רציני, שבו אומרים כל הנציגים שהשערורייה צריכה ל-היפסק, שזה לא יכול להימשך, שהיבבים לעשות משהו, כסופו של דבר מפתיים כל העניין בלא כדום, הכל חוזרים לשיגרה הרגילה באנחת הקלה, הנוכחות יורדת קצת, עד לשנה הבאה.

במשך שמונה שנים הייתי עד לקומדייה חוזרת זו. עכשיו היא נערכת שוב. הצמת השפוטה היא, שכל כנסת גרועה מקודמתה, והכנסת השמינית היא הגרועה שבכולן עד כה. הנוכחות בדיונים מתקרבת לנקודת-האפס. מאות אלפי צופי-טל-וויזיה ראו, בעת הדיון על זועת בית-ראשן, שבאולם נכחו ארבעה או חמישה ח"כים.

גרוע עוד יותר: בכנסת זו אין אפילו מי שיתריע על כך ברצינות. בכנסת הקודמת, שהיתה שותפה מלאה לאסון יום-הכיפורים, היו לפחות כמה קולות שהסרידו את מנחות הכנסת והתסיסו את החיים הפלמנטריים **בכנסת הנוכחית אין אפילו קולות כורדים כאלה. הכל שקע בבוי שג יוגרה ולא-איכז פתיות, תעלוליות-פירסומת וריוני-בב"ת.** קשה להאשים בכך את הח"כים. ביום-הבחירות ה-אחרון, התברר כי אין שכן לעבודה פרלמנטרית טובה. המאמץ אינו כדאי. לציבור פשוט לא איכפת. למה להם לח"כים החדשים להתאמץ, להתמחות, לחקור בעיות לפני שהם נואמים עליהן, לגלות יוזמה רצינית ורצופה? יום לפני הבחירות כל זה יישכח בבלי של פיתפוט-ביציים, כסופו של דבר, זוכה הציבור כפרלמנט ש-הוא ראוי לו. אין לציבור כל זכות להתמרמר על כך. הוא עצמו בחר בכנסת זו.

השאלה היא רק זאת: איך מען פרלמנט כזה למתוח ביקורת על ציבורי-עובדים אחרים?
מוי שיושב בביתן של זכויות, האם כדאי הו לזרוק אבנים?

מוסר-העבודה של הטייסים, אלא על עיוותי השכר שלהם.
איני בא כאן להגן על מיבנה-השכר של ציוותי-הא-וויר. זהו נושא מורכב, והוויכוח עליו — במידה שהוא רציני וענייני — הוא לגיטימי בהחלט.
בתנאי שהמתווכחים על כך אינם חברי הכנסת.
דיון של ח"כים על עיוותי-שכר הוא פארסה. חברי-הכנסת הנכבדים מתנגדים לחקיקת חוק אשר יעניק גושפנקה משפטית לעיוותי-השכר של ציוותי-האוויר. הם מתנגדים לסידורים מיוחדים לתשלומי אש"ל. הם מתנגדים, על אחת כמה וכמה, לתשלום שכר-נטו מ-תחת לשולחן.
יפה, יפה.
אבל אולי כדאי להתחיל בספונג'ה בבית?

כבש מטוס: היכן להתחיל בספונג'ה?

חברי-הכנסת הם הציבור היחידי במדינה הקובע ב-עצמו את השכר שלו. (בשנות כהונתי בכנסת מחיתי לא פעם על עיוות מורד זה.)
תנאי-השכר של חברי-הכנסת מעוגנים בחוקים מיידי-חדים. שחברי-הכנסת חוקקו אותם לעצמם. חוקים אלה כוללים סידורים שהם בלתי-חוקיים בהחלט לכל שאר האזרחים במדינה, הכפופים לחוקים הרגילים.

חברי-הכנסת משדמים לעצמם, מקופת ה-ציבור, דמי אש"ל על פי סדרר מיוחד, שהוא בלתי-חוקי לכל עובד אחר.
לגבי עשרות חברי-כנסת, דמי אש"ל אלה אינם אלא תשלום משכורת-נטו מתחת לשולחן, בצורה המהווה רמי-אות אישית והערמה על החוק, מאחד שדמיה-אש"ל ה-אמיתיים של אירם ח"כים נכבדים משולמים מקופות אחרות (גם הן ציבוריות, כמובן).

אם ארבעת הח"כים הנכבדים להוטים כ-כך להסל עיוותים — אולי יתחילו במידחמה בעיוותים בשכר חברי-הכנסת?
ש עוד נקודה קטנה אחת, הידועה היטב לכל אר-בעת חברי-הכנסת הנכבדים. הלהט המוסרי של מאבקים נגד השכר וטובות-ההנאה של הטייסים מקורו, בלי ספק, ברגישותם למצבה הכל-כלי של המדינה. הכורעת תחת עול תקציבי-הביטחון, מצוקת שכבות-העוני, קליטת-העלייה, וכד' וכד'.

מ זמן לא שמעתי דברים כה משכנעים, בוטים, נחרצים והחלטיים, כה חדורים תחושה של צדק ואמת.

ארבעה חברי-כנסת נכבדים עלו על הדוכן, בזה אחר זה, ולעיני מצלמות הטלוויזיה גינו את החבורה הנפשעת של טייסי אל-על, המנצלים עמדה מוגופוליסטית כדי לסחוט טובות-הנאה, תוך זילזול בעבודתם ובתפקידם. ארבעה נציגים נכבדים של ארבע סיעות חשובות — הילל זייל מל"ע, מיכה חריש מן המערך, אהוד אולמרט מן הליכוד ושולמית אלוני משולמית אלוני — כולם המטירו אש וגפרית על ציוותי-האוויר המופקדים. **ואז, לפתע, נדשה המצלמה אל תוך האולם.** היא עברה והסתכלה ממופף הציפור על המושבים הריקים. שורות-שורות של שולחנות מסודרים, אשר יד-אדם לא נגעה בהם באותו יום. המליאה הריקה של בית-המוקקים.

אם לא טעיתי בספירה, הקשיבו פחות מעשרה חברי-כנסת לדברים על מוסר-העבודה והנאמנות-לתפקיד. היכן היו שאר 110 נבחריה-העם? אף אחד מהם לא ישב בוועדה של הכנסת, כי באותה שעה לא נתקיימה שום ישיבה של ועדה כלשהי. הם עסקו בעיסוקיהם הפר-טיים, אחרים מהם טיילו בחו"ל על חשבון הציבור, אחי-ריס סעדו את ליבם במינון-הכנסת, וכולם קיבלו מעמיתיהם-שכר-עבודה עבור איתו יום. יושבי-המועצה גם גבו דמיה-אש"ל, משוחרר-ממם, בעד המאמץ.

א ידו הייתי טייס אל-על, הייתי מבקש מועד ציור תי-האוויר לכתוב מיכתב לארבעת חברי-הכנסת ה-נכבדים, ולהציע עיסקה לסיעותיהם:
אנחנו נותר על כמה "עיוותים" שהתגנבו לשכרנו, בתנאי שתתנו לנו את הזכות לעבור כמובם.

כלומר: לבוא לעבודה כשמתחשק לנו, להעדר ממנה אם לא מתחשק לנו.
לקבל חלק משכרנו כתשלום נטו, משוחרר-ממס, ב-צורת דמי אש"ל פיקטיביים עבור ימים שבהם איננו עובדים.
לעסוק בעבודה פרטית במקום אחר, בימים שבהם היינו צריכים לטוס.
לקחת את מישפחותינו לטיולים בחו"ל, לא כתוספת סמוייה לשכר (זה הרי עיוות, סטור-ספרטו!) אלא כמזנת עמי-ישראל והתנועה הציונית.
אם אינכם מסכימים לפידור זה, אז, אנא, כמטותא מכם, במחיקה מבורכם כנבחר ה-ציבור, בדשון פרלמנטרית עדינה — בלמו את פיהם.

ל כל חברי-כנסת הקם בכנסת הריקה כדי לנאום על מוסר-העבודה של הוולת דרוש מצד נחונשה. אילו היו ציוותי-האוויר שד "אז-על" מר-פועים לעבודה בתכיפות של חברי-הכנסת, היו תשע עשרות מטיסות החברה מתבטלות.

אילו התייחסו טייסי אל-על בעבודתם כשם שחברי-הכנסת הממוצע מתייחס לעבודתו שלו — היו נופלים מטוסי אל-על מן השמיים כמו זבובים שיכורים. אילו היו טייסי הג'מבו מיטיבים את ליבם בבאר, תחת לשבת ליד ההגה, לא היתה חברת אל-על שומרת על מעמדה כחברת-העופה שמעולם לא אירעה בה תאונה אווירית.

מכל הבחינות האלה — הנאמנות-לעבודה, הדיוק בהופעה, האחריות במיקווי התפקיד — יבול כל טייס זוטרי שד "אז-על". דהטיף מוסר לכמה מראשי ציבור חברי-הכנסת.
ארבעת חברי-הכנסת הנכבדים ייצגו ארבע סיעות שאף אחת מהן לא ביצעה אפילו מלאכה פרלמנטרית חשובה אחת בכנסת הנוכחית. בפרשות-השחיתות הגדור-לות האחרונות, כל הארבע הצטיינו בחוסר-יכולת ובאפס-מעשה הוועקים לשמיים.
אם כן, מי מטיף כאן מוסר למי?
הרי זה מצדצו כבדיחה: החבורה המת-פרעת ביותר במדינה מבחינת מוסר-העבודה והרמה המיקצועית מטופה בקודיקולות לקבו-צתי-עובדים שהיא מן האחראיות והמוכשרות ביותר בארץ, ואולי בעולם.
יתכן שארבעת הנכבדים לא חשבו כליכך על